

ΠΟΣ ΤΙΜΩΡΟΥΣ; Ν ΟΙ ΤΣΑΡΟΙ ΤΟΥΣ ΓΝΩΧΟΥΣ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ... ΑΘΟΥΣ

ΤΑ ΦΡΙΚΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΣΤΗ ΡΩΣΣΙΑ

(Κρεμάλες, μαστιγώσεις, ένταφιασμοί ζώντων, δουλεμπέριον, άκρωτηριασμοί, έλοκαυτώματα)



Ι παλαιοι απολυταρχικοι αυτοκρατορες της Ρωσσιας, ειχαν υφαισει τους περισσοτερους απο τους αυστηρους νομους των, οχι τόσο για να τιμωρουν τους ενόχους, όσο για να εξασφαλίζουν το στέμμα τους και να στερεώνουν το θρόνο τους. Όπως ήταν επόμενο, μία τέτοια δικαιοσύνη, μία δικαιοσύνη που στηριζόταν σε ήθηνες βάσεις, καταντούσε και αυτή στο τέλος μία μεγάλη κωμωδία. Μεροκούς άπ' αυτούς τους βαρβαρικούς νομούς της μεσαιωνικής Ρωσσίας, νόμους πρωτοφανείς σε σκληρότητα και θηριωδία, να και κομικούς σε ώριμα σημαία, θα σάς αναφέρουμε σήμερα.

Οι άρχαιοτεροι νόμοι της Ρωσσίας προέβλεπαν την ποινή τών θανάτου για τους δολοφόνους. Η έκτελεσις γινόταν πάντοτε στο μέρος άγνωστόν όπου διαπραχθη και το έγκλημα. Την ποινή δε του γονατί την έπαιρνε η γυναίκα ή ο πιο στενός συγγενής του δολοφονηθέντος.

Έπισης την εποχή εκείνη, κάθε γροθιά και κάθε μπατούς, πληρώνονταν με πέντε χουεές λίρες. Αν όμως έκείνος που χτύπησε έναν άλλον δεν είχε να πληρώσει αυτό το πρόστιμο, τότε... τών αδώνων, λέει και ήταν άδύνατο να του επβάλουν άλλου είδους ποινή! Κάθε πολίτης που θα συνέλιμπανε κάποιον έπ' αυτοφώρως και κλέβη, ήταν υποχρεωμένος να τόν σκοτώσει. Αν δεν τόν σκότωνε, τιμωρούσανε αυτόν τόν ίδιο με δεκα μαστιγώσεις και... άφηναν τόν κλέφτη έλεύθερο!

Τη γυναίκα που σκότωνε στη Ρωσσία τόν άνδρα της, την θάβανε ζωντανή ως το λαύο. Ύστερα, σκέταζαν τό κεφάλι της μ' ένα άσπρο πέπλο και την άφηναν εκεί ώπου να πεθάνη από την πείνα και τη δίψα. Τέσσερες στρατιώτες φύλαγαν κοντά της, μη επιτρέποντας κανένα να τη βοηθήσει ή να της δώσει λίγο νερό. Το μόνο που μπορούσαν να κανουν γι' αυτή τη δυστυχισμένη οι διαβάτες, ήταν να πετάζουν κοντά της κανένα νομμο. Τι θα τό έκανε τα χρηματία αυτή η γυναίκα, που ήταν καταδικασμένη σε άργό άλλ' άσφαλή θάνατο; Απίστωτα! Οι στρατιώτες θα της άφραζαν μ' αυτά ένα ώραιο νεκροζωβάτο και θ' άναβαν κεριά στην έγκαίριση... άτις άναπαύσεως της υψής της!

Οι όφειλέται πάνν, που δεν είχαν να πληρώσουν τό χρέος τους, παρέδιδοντο, μ' όλη τους την οικογένεια, στο δανειστή τους, ο οποίος είχε τό δικαίωμα να τους κάνει ό τι θέλει, άσωνα και να τους πουλήσει για σκλάβους. Τόν νόμο αυτό τόν κάρτησε ο Πέτρος ο Μέγας, για να τόν αντικαταστήσει μ' έναν άλλο πιο σκληρό: να ριχνουν δηλαδή τους όφειλέτας στη φιλιακή και να τους άφηνουν να πεθαίνουν της πείνας.

Όταν ένας κατακοιός δεν ήθελε να όμολογήσει τό παράπτωμά του, τόν έδεσαν στα πόδια με σιδερένες βέργες, πάχους ενός δακτύλου, ώπου να πή όλη την άλήθεια. Οι περισσοτεροι που καταδικάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθαναν από τα χτυπήματα και ήσούζαν από τη δικαιοσύνη τών ανθρώπων.

Όταν ένας κατακοιός δεν ήθελε να όμολογήσει τό παράπτωμά του, τόν έδεσαν στα πόδια με σιδερένες βέργες, πάχους ενός δακτύλου, ώπου να πή όλη την άλήθεια. Οι περισσοτεροι που καταδικάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθαναν από τα χτυπήματα και ήσούζαν από τη δικαιοσύνη τών ανθρώπων.

Όταν ένας κατακοιός δεν ήθελε να όμολογήσει τό παράπτωμά του, τόν έδεσαν στα πόδια με σιδερένες βέργες, πάχους ενός δακτύλου, ώπου να πή όλη την άλήθεια. Οι περισσοτεροι που καταδικάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθαναν από τα χτυπήματα και ήσούζαν από τη δικαιοσύνη τών ανθρώπων.

Όταν ένας κατακοιός δεν ήθελε να όμολογήσει τό παράπτωμά του, τόν έδεσαν στα πόδια με σιδερένες βέργες, πάχους ενός δακτύλου, ώπου να πή όλη την άλήθεια. Οι περισσοτεροι που καταδικάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθαναν από τα χτυπήματα και ήσούζαν από τη δικαιοσύνη τών ανθρώπων.

Όταν ένας κατακοιός δεν ήθελε να όμολογήσει τό παράπτωμά του, τόν έδεσαν στα πόδια με σιδερένες βέργες, πάχους ενός δακτύλου, ώπου να πή όλη την άλήθεια. Οι περισσοτεροι που καταδικάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθαναν από τα χτυπήματα και ήσούζαν από τη δικαιοσύνη τών ανθρώπων.

Όταν ένας κατακοιός δεν ήθελε να όμολογήσει τό παράπτωμά του, τόν έδεσαν στα πόδια με σιδερένες βέργες, πάχους ενός δακτύλου, ώπου να πή όλη την άλήθεια. Οι περισσοτεροι που καταδικάζονταν σ' αυτή την ποινή, πέθαναν από τα χτυπήματα και ήσούζαν από τη δικαιοσύνη τών ανθρώπων.

ώς δώδεκα ραβδισμούς. Κατόπιν του έροχνε λίγο ξύδι στο πρόσωπο για να τόν συνεφέρει άπ' τους πόλους, του έβάζε τό πινάκι του και τόν πήγαινε στην πάρα κάτω γωνία, για να ξαναρχισθ τό ίδιο βασανιστήριο.

Αν τό έγκλημα του καταδικού ήταν έξαιρετικά σοβαρό, δεν τόν μαστιγωναν στις γωνίες τών δρόμων, μά τόν άνεύαζαν σ' ένα ίσριωμα, στην κεντρική πλατεία της πόλεως, του έδεναν τά χέρια στη ράχη, τόν κρεμούσανε άπ' αυτά σ' ένα ψηλό στύλο και ο δήμιος άρχιζε τό έργο του. Σε κάθε μαστιγώση με τό μακρό πέτινο λουρί του κνούτου, που είχε στην άκρη και από ένα βαρόδι, ή επιδερμίδα του καταδίκου άνοιγε κι' αμάτουνε. Ένας από τους βοηθούς του δήμιου πλησίαζε τότε και πετούσε ζεστό νερό στις πληγές. Και τό άπειροπαπο αυτό μαρτύριο συνεχίζονταν, ώπου να δοθη στον κατάδικο ο άριθμός τών μαστιγώσεων που του έπέβαλε τό δικαστήριο.

Αν ο κατάδικος έτρωγε έκατό ραβδισμούς κι' έξακολούτοθε να ζή, αυτό έσημαινε άπ' αυτά σ' ένα ψηλό στύλο και ο δήμιος άρχιζε και τόν άφηναν έλεύθερο, δινοντας του και μία χρηματική άμοιβή. Ένωείται, ότι αυτές ή περιπτώσεις ήταν σπανιστατες κι' ότι οι περισσοτεροι άπ' τους καταδικους δεν μπορούσαν να ήσουν, έστερ' από την έξηροστή μασαγώση. Έξ' άλλου, ήταν άμετρητος ο άριθμός εκείνων, που μετά τη μαστιγώση αυτοκτονούσαν άπ' την ντροπή τους, γιατί όλοι τους ζύτταζαν με βδελυγμία και άπεφραγην να τους πλησιάσουν. Όπως είπαμε και παραπάνω, δεν ύπηρχε στη Ρωσσία πιο άτιμωτική ποινή από τό κνούτο.

Έκείνος, ο οποίος φάνηκε πιο σκληρός άπ' όλους τους Τσάρους στις τιμωρίες τών καταδικών, ήταν ο διαβόλος Ιβάν ο Τρομερός.



Ο Μέγας Πέτρος.

Ο Τσάρους αυτός φοβότανε διαρκώς, μήπως οι εγγενείς και ο λαός επαναστατήσουν και τόν εκθρονίσουν. Και θέλοντας να τρομοκρατήση τους ύπηκόους του, έθεσε σ' έφαρμογή στο κράτος τόν όλο τά βασανιστήρια που ήταν εν χρήση στους Τατάρους. Και τό παραμικρό παράπτωμα τό τιμωρούσε με πρωτοφανή άδύτηρότητα. Μία από τις πιο συνήθειες τιμωρίες που έπέβαλε στους παραβάτας τών νόμων, ήταν να τους πετάη άπ' τους ψηλούς πύργους του Κρεμλίνου στην αυλή τών άνακτόρων, στην όποια στεζόντουσαν οι κοζίκια, με σπικωμένα τά πολεικά τους δόρατα, για να δεχτούν στον άέρα τό σώμα του καταδικού!

Τόν περισσοτερο καιρό που του έμενε διαθέσιμος άπ' τις κρατικές τών ασχολίες, ο Ιβάν ο Τρομερός τόν άπέφρανε στο να έπνοη και να συνιδύξη νέου είδους μαστιγώση και βασανιστήρια. Κάποτε, είχε κάνει στρατηγό ένα γελωτοπού του, για να τόν άνταμειψη για μία καλή ιδέα που του έδωσε. Κι' ή «έντευσις» αυτή ήταν να κρεμωίν τους καταδικους από τοιγέλια, σαν κομμάτια κρέας, και να τους άφηνουν εκεί γυμνούς, έκτεθειμένους στον ήλιο και στις μύγες!...

Δέν πρότει να φανταστήτε, ότι την ποινή αυτή την έπέβαλαν τά δικαστήρια.

Ο Ιβάν ο Τρομερός δεν είχε μεγάλη έμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη του κράτους του. Είχε άπλοποιήσει πολύ τά πράγματα. Έφτανε να του περάση από τό νο ή ύπόνοια, ότι κάποιος άπ' τους εγγενείς του συνωμοτούσε εναντίον του, για να διατάξη άμείσως να τόν συλλάβουν και να τόν υποβάλουν σε βασανιστήρια, μολοντι ύπήρχε ένας παλιός νόμος που άφριζε ότι ούτε αυτός ο Τσάρους δεν είχε τό δικαίωμα ν' άπονεμή μόνος του δικαιοσύνη, προκειμένου περι πολιτικών άδικημάτων.

Μεταξύ τών πολλών και διαφόρων τιμωριών που έπέβαλε ο άμμοχαρής αυτός Τσάρους στους εγγενείς του —γιατί αυτούς πρό παντός είχε στο μάτι— ή πιο συνθηθιαμένες ήσαν, εκτός από τό κρέμασμα από τά τοιγέλια, που σάς είπαμε παραπάνω, και τό κόλλημα τών αυτιών, της μύτης και της γλώσσας, καθώς και τό σφράγισμα του μετώπου μ' ένα πυρωμένο σίδερο, για να σφείη ο κατάδικος τό σημάδι της άτιμωτικής ποινής του μέχρι τού θανάτου του. Συγχρόνως, ο Ιβάν έβγαλε μία διαταγή, σύμφωνα με την όποια κανείς ίερός δεν είχε τό δικαίωμα να συνοδεύση την κηδεία ανθρώπων που έφεραν τό σημάδι της άτιμίας στο μέτωπο. Κάποτε ένας ίερός του Νίβν Νοβογορόδ έβαλε τη νεκρώσιμη άναλοθία σ' ένα τέτοιο κομημαδεμένο, γιατι ο άτυχής αυτός ήταν άνεμής του και δεν μπορούσε ν' άρψηση να τόν θάψουν σαν σκύλο. Όταν ο Ιβάν τό έμαθε αυτό, έφινε έξω

φρενών και διάταξε ν' ανοίξουν τόν τάφο του νεκρού και νά τόν ξανακλείσουν... αφού εβίουν σ' αυτόν ζωντανό και τόν ιερέα πού τόμψε νά παραθή τίς διαταγές του!

"Αν ό 'Ιβάν ό Τρομερός έμεινε άθάνατος στην ιστορία για τά κατορθώματα πού διέπραξε, κι' ό Πέτρος ό Μέγας, δέν πήγαινε πίσω. Ό Τσάρος αυτός καταδίκασε σέ θάνατο τούς ιερέλους του με όση εύκολία ανάθουσε έμεις ένα τσιγάρο.

Κατά τη μακρά διάρκεια της βασιλείας του, οι δρόμοι της Πετροπούλεως και της Μόσχας ήταν γεμάτοι από άγγέλους, ιερωμένα και δογανα βασανιστηρίων, με ανθρώπινα μέλη καρφωμένα επάνω τους.

Μοναδική στην ιστορία του κόσμου θά μείνη ή τιμωρία πού έπέβαλε ό Πέτρος ό Μέγας, στά 1701, στον Γεωργίου Ταλιτζόκι, τόν ιδιαίτερο τυπογράφο της Αύλης του.

Ό τυπογράφος αυτός παρεσφόνηκε από τούς ιερείς — πού μισούσαν τόν Πέτρο, έπειδή θεωρούσανε τίς μεταρρυθμίσεις του άπυροχριστιανικές και βλαβερές για τη Ρωσία — και τύπωσε ένα φυλλάδιο, στό όποιο έβριζε τόν αυτοκράτορα, προτρέποντας συγχρόνως τόν λαό νά επαναστατήση εναντίον του και νά τόν εκθρονίση. «Πρέπει νά έξολοθρευόσουμε αυτόν τόν άντίχριστο, — έλεγε μεταξύ άλλων στό φυλλάδιό του — τό τέρας αυτό, πού πολεμάει τήν πίστι στό Χριστό!».

Τό φυλλάδιο αυτό έπεσε στα χέρια του Τσάρου. Μαντεύετε τώρα τόν θυμό του Πέτρου. Διάταξε άμέσως νά συλλάβουν τόν τυπογράφο και νά τόν οδηγήσουν μπροστά του. Έκείνος όμως πρόλαβε νά φύγη για τη Ζουρίχη. Μά ό Τσάρος κατόρθωσε, ύστερα από πολλές περιπέτειες, νά τόν ανακαλύψη και νά βάλη ανθρώπους του νά τόν πιάσουν και νά τόν μεταφέρουν στη Μόσχα. Κι' αφού τόν ύπέβαλε σέ διάφορα «προκαταρκτικά» μαρτύρια, διάταξε τέλος νά τόν ανέδασουν σ' ένα ιερώσιμα, πού στήθηκε στη μεγάλη πλατεία της Αγοράς, και ν' ανάψουν γύρω του εύφλεκτες ύλες. Σέ λίγη ώρα, τό σώμα του τυπογράφου άρχισε νά λιώνη σάν κερι και νά στάξη σέ σταγόνες πάνω στά σανίδια του ιερωματος. Είχε μεταβληθεί ολόκληρο σ' έναν δυσώδη ποτό, χωρίς νά μείνη άκέρηο ούτε τό παραμικρό κοκκαλάκι του!...

ΚΩΣΤΑ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ

Απόψε σέ φαντάζομαι λευκότερη άπ' τά χρόνια μέσ' στό σκοτάδι τό πηχτό. Σάν κάποια άγνή Θεότη στό μαύρο φόντο της νυχτιάς λαμπροκόπη. Μ' άχτίνα, μοιάσεις, πού ό Φοίβος φευγοντας ληρομόνησε στα σκότη.

Ναί, σέ θεωρώ. Άπ' τόν ουρανό ξεφεύγουμε τ' άστέρια, και σάν πετράδια άπύρητα στολίζουν τά μαλλιά σου. Ό Γαλαξίας άσπρο φως στα μάγουλα, στα χέρια σου χύνει: μέσ' στό γάλα του βουτά τήν όμορφιά σου.

Νά, και τά μαύρα μάτια σου. Τά βλέπω: σιγαλογούν ενέι ψηλά στό σκοτεινά, μεγάλα, ύγρά, θλιμμένα. Σάν δυό ποτάμια φωτερά τά βλέμματά μας σμίχουν: έσύ κιντάρς έμειναν κι' έγώ κιντάρω έσένα.

Από τό στόμα σου φωνή δέν βγαίνει, μά μου κραιφείς. Τα δακρυρομένα μάτια σου: — «Τραγουδιστή, πού λένε, μήν τραγουδάς κι' έίνε κοντά ή μέρα πού πεθαίνεις...» Αλλά μου λέν τά μάτια σου, τά μάτια σου, πού κλάινε.

...ΜΑ Η ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Θά κοιμηθώ μά δίχως νά ξυπνήσω, έίνο στείρο άπ' όνειρατα. Όπως σόνειν τό κάθε τι πού άνάτηρκε, θά σβύσω χωρίς άχάρι από τό έίνε μου νά μείνη.

Κάτι θά μείνη από τό έίνε μου. Θ' άφήσω άτέναντι μία άγάπη ύπως άρίνει στό διάβα της, στα δηματά της πίσω τό αιδέριο του κορμού της ύμφο Έκείνη.

Η άγάπη μου αΐζάνει κι' όλο αΐζάνει, της ζήσης μου όσο σόνεται τό λάδι, χωρίς από έμέ θά ζή γυγαντωμένη.

Και πόν στερνά νά κοιμηθώ ένα βράδυ θά δοτηχτώ στού χωρισμού τό θρήνο. Μία άγάπη ζωντανή νεκρός θ' άρίνει.

ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΝΕΡΑ Τ' ΔΑ

Από τά βράχια άνάμεσα πετιέται ένα κεφάλι και βλέμματά ολόγυρα σιωπούνει φοβισμένα. Έγώ χορμωμένος κίπορ ενέι στο έρημο άκρογιάλι, τό βλέπω σαν σέ όνειρο — με μάτια λιγωμένα.

Ένα κορμί παρθενικό, γυμνό άρροπορθάλλει κι' άπύρνεται ήδονικά σέ κίματα άφρισμένα. Ό ήλιος έκοιθροπότασε μπροστά: στα τόσα κάλλη, τά κάλλη τ' άπολλώνεια και τά φωτολουόμενα.

Ανατριχιάς ή θάλασσα στό θείο άγγισιά τους, τά κίματάς απαλά με χάρη τ' άγκαλιάζουν κι' άχτίδες τά χαϊδεύουνε χρυσές στο πέρασμά τους.

Θεοτρελλός ό δύστηνος, δουτύνει μέσ' στό κίμα... Τά μάτια της τά θεικά με τρώω με κιντάρουν και χάνεται στη θάλασσα... Ήταν Νεράδα!... Κρίμα!...

ΣΤΗΝ ΔΕΦΥΛΙΤΗ

Μία μέρα ήμιόλουστη, μία λαμπρή ήμέρα άπ' τόν άφο τό κίματος έπρόβαλες, θεά μου, έρρίγισες ήδονικά στα χάρδια του άέρα, κι' άνάλαφα ξεπλώθισες στό άκρογιάλι χάμου.

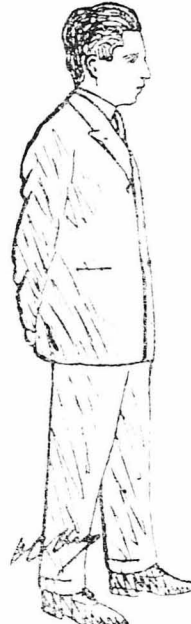
Τά κάλλη σου έξηλέψε κι' ό ήλιος άκόμα κι' άχτίδες έστειλε χρυσές νά παίξουνε μαζί σου. Τό βλέμμα έρρίξες έσύ τ' άστραφτερό στο χώνη κι' ή ήδονή ένάγκασε τό ώρη το κορμί σου.

Σ' ήδουπαθείς πέλαος, θεά μου, δουτηγμένη, τη λάμψη τών ματιών σου έσκόρπισες στη φύση, κι' αυτή κατασκυθώτασε και μένει θαμτωμένη — θαρρείς πώς κάθε όμορφιά τόν κόσμο θά νά σβύση.

Όπου περνάς κι' όπου σταθείς, τά γέλια σου σκροπίζεις κι' άκόμιτος ό πόθος μας, λαγγυει και φροντύνει, άπύρνερα τά δέλητρα, τίς χάρες μας χαρίζεις κι' από τά όύρα σου αυτά κάθε κακό φτυρνώνει.

(1914-15)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ



Ό ποιητής Κ. Καρυώτης (Αυτοσχεδιασμός)

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΑΡΑ

Έίνε καλή πεντάρα εκείνη πού σέ κάνει νά κερδίσεις ένα μάροκο.

Αύστριακή

Μία πεντάρα μοναχή στον κομπάρω κάνει κρότο πού ποιά παρ' όταν έίνε γεμάτος.

Όλλανδική

Κάλλιο μία πεντάρα στη στερηά, παρά δεκα στον Ωκεανό.

Δανική

Φύλαγε τίς πεντάρες σου κι' ή λίρες σου φυλάγονται μόνες τους.

Ό πού καλός φίλος σου έίνε ή πεντάρα πού θρίσκεται, μέσ' τό πουγγί σου.

Ιταλική

Ότι δέν σου χρειάζεται εν' άκριβό κι' άν άκόμα στοιχίζει μία πεντάρα.

Σκωτσέζικη

Όποιος έχει πεντάρες πολλές, έχει και φίλους του πολλούς.

Γερμανική

Η πεντάρα έίνε σοφή, Η λίρα έίνε τρελλή.

Αγγλική

Όταν παντρεύεις δυό πεντάρες, γρήγορα θά σου γεννήσουν και τρίτη.

Κινέζικη

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ό κακός χροσφελέτης ούτ' άρνιέται ούτε δίνει.

Εθραϊκή

Όποιος σπάει τά γυαλιλά πρέπει νά τά πληρώνη.

Γαλλική

Αν θές νά γίνη άσχημα ή δουλειά σου, πλήρωσε την προκαταβολικά.

Ιταλική

Όποιος πληρώνει τελευταίος, δέν πληρώνει δυό φορές.

Γερμανική

Όποιος νά πληρώση δέν μπορεί, άς έχει γλίκειά τη γλώσσα.

Αγγλική

Όποιος δέν πληρώνει με τό πουγγί του, πληρώνει με τήν ιτόλημή του.

Γερμανική

Όταν πληρώνεις τακτικά, δλοι θέλουνε νά σέ δανείσουν.

Κινέζικη

Μ' άδεια χέρια δέν γίνεται ή πληρωμή.

Κινέζικη

